

Er Gud blå?

En søndag i februar kunne man i P1 Skønlitteratur høre en interessant udsendelse om den amerikanske forfatter Flannery O'Connor. Hun var en slags Sydstaternes svar på Karen Blixen, en sygdomsramt men usentimental katolsk modernist med eksistentielle temaer – og haven fuld af påfugle. O'Connors roman "Voldsmænd river det til sig" er netop udkommet på dansk. Da studieværten Klaus Rothstein afsluttede udsendelsen, bemærkede han, at DR nu havde brugt en hel time på "en dybt kristen forfatter – ganske vist katolik, men mon ikke det går an?".

Anledningen til bemærkningen var naturligvis den nyligt indgåede public service-aftale, hvor det hedder, at "DR skal lægge særlig vægt på sin rolle som initiativtager til og formidler af dansk kunst og kultur og den danske kulturarv, herunder den kristne kulturarv". Formuleringen har vakt debat, avisoverskrifter lød, at "Danmarks Radio er nu officielt kristen" – hvilket selvfølgelig hurtigt blev efterfulgt af overskrifter om, at "Oppositionen vil afkristne DR". Hvis nogen har været i tvivl om, at kristendom er en brik i kulturkampen, så er den opfattelse hermed dementeret.

Konklusionen er tilsyneladende, at Gud er blå – tilsat et twist af Q-Faktor, der ikke lader nogen tvivl tilbage om, at Hans udvalgte menighed er pæredansk.

Det er dybt problematisk, set herfra. Ikke nødvendigvis på grund af farven, men på grund af den skabelon, der bliver kristendommen til del i den offentlige debat. På den ene side har vi benhårde sekularister, der allerhelst vil fortrænge, at kristendommen – også – er en del af kulturen og drømmer om værdi-neutrale fri-zoner, hvorfra den sande oplysning kan brede sig og snart få bugt med de sidste af fortidens okkulte skygger. På den anden side rødhvide muslimhadere, der vifter den kristne fane mod udenvælts fjender og alle, der ligner. Karikeret? Ja, men ikke desto mindre fast inventar i set-up'et. Det er svært at se sig selv på nogen af siderne

– endsiige anerkende billedet af den kristendom, der tegnes op på de to flanker.

Skabelonen giver også anledning til misforståelser, hvis man skal udtrykke det venligt. Når en professor i medievidenskab fx i dagbladet Information mener, at indskrivningen af den "kristne kulturarv" i public service-aftalen er udtryk for en fremhævelse af danskhed på bekostning af et engagement i den globale verden, ja, så viser det, at Dansk Folkepartis har sejret ad helvede til; kristendom er i den offentlige debat blevet en nationalkonservativ specialitet. Historisk betragtet er det ganske enkelt ikke rigtigt, uden kristendommen var Danmark i middelalderen næppe blevet integreret i Europa – ved pilgrimsveje, internationale ordener etc. Og selv med nok så stor veneration for den særligt nordiske udfoldelse af kristendommen er det dog en problematisk manøvre at sy kristendommen til uden sans for evangeliets på alle måder grænseoverskridende karakter.

Man kan have sine tvivl om public-servicekontraktens reelle effekt – ud over at der vel er holdt en hånd over nicheprogrammer som Morgenandagten og gudstjenestetransmissionerne. Forhåbentlig er DR's ledelse i stand til at udfolde kontrakten intelligent, så både den danske og kristne kulturarv får en adækvat behandling i DR. Altså hverken fortielse eller nationalkonservativ forkyndelse men klog og afbalanceret journalistik med blik for den mangfoldige verden, hvor tro ikke kun afspejler sig i nationale symboler og hugget i sten, men også handler om mennesker i levende bevægelse. Med eller uden påfugle.

